

SZILÁGYI-NAGY ILDIKÓ

A futár

A névtelen, de megjegyezhető arccal hetente legalább egy-két alkalommal megjelenő futárok számára Ani kétszázásokat tartott készleten. Ha nem volt kétszázasa, akkor kisebbet nem adott, inkább ötszázast. Úgyis előfordult, hogy nem volt otthon, és így a kézbesítésért cserébe nem tudott borralalót adni. Ilyen alkalmakra kipróbálta azt a módszert, hogy a postaládára készítette a borralalót, de a pénz rendszerint eltűnt, mire a futár megérkezett, főleg, ha közben az iskolások reggel és délután, menet és jövet is elhaladtak a ház előtt. Ki tudna ellenállni a talált pénznek? Bár telekhatáron belül volt a postaláda, és a gyerekek tudták, hogy a pénz nem az övék, találnak nyilvánították. Ani, miután egyszer tanúja volt, hogyan kerülnek a kikészített borralalók olyan kezekbe, melyekbe nem szánta, beszüntette a módszert, és inkább következő alkalommal duplázza a pénzt.

A borralalóért-e vagy másért, nem tudni, de Ani viszonya a futárokkal még a felhőtlenebbnél is napsütésesebb volt. Ha megtudta, hogy a csomagját két kedvenc futárja valamelyike fogja hozni, megnyugodott az átvétel felől.

A mindig mosolygós, harmincas futár a GLS 70 B autón általában bejelentés nélkül hozta a csomagot akkoriban, amikor Ani férje még élt.

– Nem telefonálok, mert te úgyis mindig itthon vagy – mondta.

– De ha egyszer mégsem? Akkor megint ki kell hoznod.

– Kihozom szívesen. Bárcsak mindenkinek ilyen jól lehetne csomagot kézbesíteni! – mondta a futár. – Legtöbben leszarják, hányszor jövök ki vele, sőt, sokan már el is felejtették, hogy rendeltek egyáltalán valamit! Hát nem azért rendel az ember, mert szüksége van a holmira?

Máskor a csomag átadása után még a kutyák felől érdeklődött, milyen fajták, mennyi idősök, és hasonló általánosságok. Évekig hordta a mindenféle szükséges holmit Aninak, a vetőmagtól az arckrémen át a teáig, majd eltűnt.

– Vajon szakmát váltott, vagy más lett a munkaköre? – tűnődött Ani. Évekkel később, amikor egy barátja futár lett, még nagyobbra értékelte a kedves kézbesítést és a rövid beszélgetéseket, mert megtudta, hogy a futárok nagyon sietnek. Néhány másodperc is számít, mert ha végeztek az aznapi saját csomagjaikkal, rendszerint még újabb körre küldik őket a fennmaradó egy órában. A kis plusz munka pedig minimum két-három órát vesz igénybe, így a legügyesebbek is csak tíz óra alatt teljesítik a nyolcórás munkaidőt.

A Posta csomagos szolgáltatásával nem indult ilyen felhőtlenül a viszony. A szép arcú, fehér bőrű, fiatal futár akkor ült fel a postásautóra, amikor Ani a faluba költözött. Sosem mosolygott, mindig flegmán adta át a csomagot, és sokszor nem sikerült

az első kézbesítés, pedig Ani otthon volt. Ani sosem értette, ez hogyan lehetséges, de sokszor csak cetlit talált a postaládában, pedig a furgont nem is látta. A tizenegy év alatt sokat változott a viszony, de Ani nem tudta tetten érni, hogyan is kezdődött.

– Talán akkoriban, amikor a férjem meghalt – gondolkodott Ani, majd rajtakapta megint magát, hogy magában nem Gézaként emlegette a néhai férjét, hanem csak „néhai férj” – vagy „férjként”, így, az elszemélytelenítéssel akarva eltávolítani magától az emléket. Közben a futár megemberesedett, pocakos lett, különböző szakállviseleteket próbált ki, és jegygyűrűt kezdett viselni. Fokozatosan lett egyre barátságosabb, de Ani fel tudott idézni egy eseményt, amikor neki feltűnt a dolog. Valamilyik webáruházban véletlenül a régi albérlete címe maradhatott meg kézbesítési címnek, és rosszul volt címezve a csomag. A futár telefon és kérdés nélkül az új lakhelyére hozta. Amikor Ani átvette a csomagot, megjegyezte:

– Jé, rossz a címzés!

– Igen – mondta a futár –, én is néztem, mondom, nem is itt laksz már!

– Kösz! – mondta Ani, és elbúcsúztak. Később jutott eszébe, hogy milyen különös, hogy követi a futár a költözködéseit. Elkezdte érdekelni, mit tud róla még a fiú, és felfigyelt pár dologra. Egyszer például megkérdezte a futár, hogy halad az építkezéssel.

– De honnan tudta, hogy építkezem? – találgatta Ani, majd pár hét múlva még jobban elcsodálkozott, amikor a futár megjegyzést tett az épülő házára:

– Arra jártam a Gesztenye utcában, látom, felkerült a tető. Szép lesz! – mondta a futár kissé ügyetlenül, Ani pedig azon gondolkodott, honnan tudta, hogy a ház hol van. Sosem derült ki. Az is rejtélyes volt Ani számára, hogy bírja valaki tizenegy évig egy cégnél, és eleve futárként. A munka sok és hajszás, a fizetés alacsony, a borraváló kevés.

Legnagyobb meglepetés a Dibár Autó futárja volt. Ő volt az egyetlen, aki bemutatkozott Aninak. Nem mintha Ani bármilyen autóalkatrészt is rendelt volna, de az egyik albérletében a tulaj mindig arra a címre rendelt, így a csomagok nagy részét Ani vette át, ami külön bosszantotta, ha éjszakás volt előtte, és többször pizsamában és morcosan botorkált ki az autóhoz, mert Dibár Sanyi – csak így szerepelt Ani telefonjában – lelkiismeretesen kikézbcsítette az alkatrészeket, és addig dudált, amíg valaki, bárki, akár a szomszéd, ki nem jött, és át nem vette a csomagot. Miután Ani elköltözött, egyszer csak csörgött a telefon, „Dibár Sanyi”.

– Szia! Már nem lakom ott – mondta Ani rögtön, örömmel.

– Tudom, már azóta voltam többször. Csak azért hívlak, hogy sokkal jobb volt neked átadni a csomagokat. A főbérő egy sárkánygyík!

– Aha.

– Van kedved eljönni kávézni? – kérdezte Dibár Sanyi, és Aninak kedve akár még lett is volna, de ideje annál kevesebb, így nem tudott élni a meghívással.

Egy időben rengeteget változtak a futárok, és ezért Ani megőrült, amikor újra állandósult egy arc az egyik futárautón. Mégis jobb, ha hetente ugyanaz az ember

hozza a csomagot, már tudja, hogy nincs csengő, ismerik egymást a kutyákkal, így be meri vinni az árut, ha Ani házon kívül van, ha pedig otthon, akkor is jobb ismerős emberrel érintkezni, gondolta Ani. Tavasszal jött az új futár, és rögtön kis társalgással nyitott:

– Te is most füvesítettél? Én is most vetettem nálam. Kíváncsi vagyok, kikel-e – és hasonló apróságokkal folytatta. Ha Ani nem volt otthon, már kérdés nélkül a terasz megfelelő pontján hagyta a csomagot, pedig a kutyák biztosan felugráltak rá.

Egy délután Ani és a futáráutó egyszerre értek a ház elé.

– De jó, hogy még elértelek! – mondta Ani.

– Igen. De úgyis bementem volna a csomaggal, ha nem vagy itthon – válaszolta a futár a GLS 70 C autóból, kiugrott, kikereste a csomagot, majd így búcsúzott el Anitól, elgondolkodó arccal:

– Mi lenne, ha egyszer csomag nélkül mennék be?

Ezen Ani is elgondolkodott, annyira, hogy még Bélának is elmesélte, amikor következő héten a teraszon szirupos bodzaszörpöt ittak, és ananászos töltelékű Boci csokit ettek.

– Dehát mit akart ezzel mondani? – rágódott Ani a témán.

– Semmit, kicsi babám.

– De akkor minek mondta?

– Mi, férfiak, beszélünk összevissza, de legtöbbször az nem jelent semmit – mondta nyugodtan Béla, és bekapott még egy csík csokit.

